

strækkelig information om de rettigheder, de har i behandlersystemet, og det gælder såvel det offentlige som det private. Men jeg vil sige, at op til behandlingen af forslaget her i dag har jeg fået en del henvendelser, der går på, at borgerne faktisk føler sig rigtig godt informerede, også hos den privatpraktiserende speciallæge, som har en sidevirksomhed med at formidle salg af høreapparater. Det beviser, at den procedure, at lægen skal informere, og at patienterne/borgerne skal skrive under på, at de er blevet informeret, virker, og sådan skal det også være. Men er der eksempler på det modsatte, må vi jo rette henvendelse til de privatpraktiserende speciallægers organisation og bede dem være os behjælpelige ved at holde orden i egne rækker.

I 1999 vedtog Folketinget under den daværende SR-regering et forslag, der betyder, at eksempelvis hørehæmmede har valgt mellem enten at få et høreapparat udleveret i offentligt regi uden egenbetaling eller via en godkendt, privat høreapparatsleverandør med offentligt tilskud. Den ordning har faktisk vist sig at være ovenud succesrig. Rigtig mange har valgt at bruge muligheden for at gå til en godkendt leverandør og få løst deres problem, fordi der dengang var meget lange ventetider – det skulle gerne være ved at være slut nu – og også fordi de oplevede, at her fik de en rigtig god service og en rigtig god behandling.

Når læger har valgt at implementere høreapparatkøb i deres klinik, er det mit håb – og sådan oplever jeg det også – at lægerne følger den praksis, som Sundhedsstyrelsen har foreskrevet, og så længe de gør det, har vi i Venstre sådan set ikke problemer med, at det er sådan.

Hvis vi vedtager Det Radikale Venstres forslag, vil det betyde, at vi forringer borgernes muligheder. Jeg vil sige, at jeg aldrig kunne drømme om at gå til en udbyder, der sælger høreapparater, uden først at have konsulteret en læge, men hvis vi skiller tingene ad, kan jeg jo sådan set gå til den, der alene har solgt af høreapparater og ønsker at sælge så mange høreapparater som overhovedet muligt, men ikke har nogen interesse i at vide, om jeg nu også har brug for det.

Det samme gør sig sådan set gældende, hvis jeg har brug for et sæt briller. I dag kan jeg gå direkte til en optiker, som har interesse i at sælge briller til mig, uanset om jeg har brug for dem eller ej, så derfor kan man jo sige: Var det ikke bedre, hvis lægen, der servicerer mig, gav mig vejledning og sørgede for, at jeg får det materia-

le, jeg har brug for, frem for at jeg skal gå til et sted, hvor jeg kan smide penge ud til ingenting uden at få opfyldt det behov, jeg har?

Den ordning, at lægen skal informere patienten, er vi sådan set godt tilfredse med, og vi forventer, at man holder orden i egne rækker. Vi ønsker, at patienten vejledes og behandles af fagfolk, og vi tager det for givet, at lægen lever op til det, der står i lægeloven, nemlig at lægen skal udvise økonomisk ansvarlighed i forbindelse med udførelse af sin gerning, ligesom lægen skal udvise omhu med den behandling, han giver patienterne. Det er faktisk indskrevet i lægeloven, at lægen også skal udvise økonomisk ansvarlighed.

Vi kan ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

For at rette en misforståelse vil jeg godt lige sige, at man ikke kan få et høreapparat med offentligt tilskud uden henvisning fra en speciallæge. Man kan altså ikke bare gå ind fra gaden på en privat klinik og rask væk få sit høreapparat med tilskud, så den interessekonflikt, som Venstres ordfører var inde på, er rimelig meget hen i vejret. Hvad man rent privat selv bruger penge på, skal vi ikke blande os i, og dem kan man spille på alle mulige måder.

Jeg vil bare lige sige til Venstres ordfører, at da regeringen kom med sit forslag om information og underskrift, sagde professor Kjeld Møller Pedersen: Det initiativ vil ikke løse problemet, for hvad vil det sige at oplyse patienten om alle muligheder? Ørelægen har stadig mulighed for at påvirke patienten i en bestemt retning.

Så vil jeg spørge Venstres ordfører: Hvad ved Venstres ordfører om, hvordan ordningen virker? Mit gæt er: ingenting. Og er den meget omstændelige ordning med information og underskrifter og journaler ikke et udtryk for, at der faktisk er et problem, og så stabler man en hel masse op, selv om man aldrig kommer til at finde ud af, om det virker?

Kl. 17.40

(Kort bemærkning).

Birgitte Josefsen (V):

Jeg er ganske vidende om, at man ikke kan gå direkte ind fra gaden og købe et høreapparat. Det kan man nemlig ikke i Danmark. Men nu bor jeg i Nordjylland, så jeg kunne jo tage færgen til den anden side af vandet – det tager mig 3 timer, det er sådan set kortere tid, end det ville